

- 1. Θα ξεκινήσω κάνοντάς σας μια ερώτηση που βρίσκουμε στο οπισθόφυλλο του βιβλίου σας. «Μπορεί το πεπρωμένο να κινεί τα νήματα του σύμπαντος, να καθοδηγεί τις ζωές μας και να χαράζει το μέλλον μας;»**
Πιστεύω στην ειμαρμένη των αρχαίων φιλοσόφων. Στο πεπρωμένο δηλαδή που ό,τι κι αν κάνεις δεν μπορείς να το αλλάξεις, στο ‘γραφό’. Δεν πιστεύω γενικά στην μοίρα. Κάποια πράγματα στην πορεία της ζωής σου, μπορείς να τα αλλάξεις, μπορείς να παρέμβεις, να κάνεις τις βελτιώσεις που πρέπει, να βάλεις πολλές τελείες αν χρειαστεί, να προχωρήσεις χωρίς πισωγυρίσματα. Το λάθος που κάνουμε πολλές φορές είναι να τα μπερδεύουμε αυτά τα δυο και να το ρίχνουμε στην τύχη ή στην κακιά μας μοίρα. Δεν είναι έτσι για μένα.

- 2. Ποιοι είναι το «πεπρωμένο» κάθε φορά των ηρώων των βιβλίων σας; Έχουν μια προδιαγεγραμμένη πορεία την οποία γνωρίζετε και ακολουθείτε ως την τελευταία σελίδα ή υπάρχει πιθανότητα «αυτονόμησης» τους κατά τη διάρκεια συγγραφής του βιβλίου;**
Καμία πιθανότητα ‘αυτονόμησης’ δεν τους επιτρέπω να έχουν. Όταν ξεκινώ τη συγγραφή ενός μυθιστορήματος, η πλοκή, η δράση και το τέλος είναι δεδομένα για μένα, αφού πριν καν ξεκινήσω να γράφω έχω όλη την υπόθεση στο μυαλό μου. Εάν τους αφήσω το παραμικρό έστω περιθώριο να αυτονομηθούν, στο τέλος δεν θα υπάρχουν ήρωες αλλά θα γίνουν οι ίδιοι αφηγητές της ιστορίας τους.

- 3. Στο βιβλίο βλέπουμε πως ασχολείστε με το θέμα του γάμου και των ανθρώπινων σχέσεων. Σε μια εποχή κρίσης σε όλους τους τομείς, όπως η σημερινή, πόσο έχουν αλλάξει;**
Οι σχέσεις εδώ και αρκετά χρόνια, έχουν αλλάξει. Εν πολλοίς ανάμεσα στα ζευγάρια κυριαρχεί η σιωπή και το εφήμερο της καθημερινότητας. Έχω τονίσει πολλές φορές σε συνεντεύξεις μου, πως η κρίση που περνάμε εκτός από οικονομική, που σαφώς έχει παίξει ένα σημαντικό ρόλο, είναι και μια ακόμα μεγαλύτερη κρίση, εκείνη των αξιών και δεν ξέρω ως που θα φθάσει και με ποια ολέθρια αποτελέσματα. Καλό είναι τα ζευγάρια να μιλάνε, νομίζω ότι ένας τσακωμός είναι σαφώς προτιμότερος από την σιωπή.

- 4. Μέσα στο βιβλίο σχολιάζετε, έστω και με έμμεσο τρόπο, μέσα από τα λόγια του Κώστα, το κλίμα που κυριαρχεί σήμερα, λέγοντας πως υπάρχει «τρομολαγνεία», «λες κι η εντολή από κάπου ήταν με κάθε τρόπο να κρατούν τον κόσμο συνέχεια στον φόβο και στην ανασφάλεια». Πόσο έχει επηρεάσει αυτό το κλίμα τους ανθρώπους;**
Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τον φόβο και την ανασφάλεια. Και ο πιο μικρός φόβος, ακόμα και για ασήμαντα πράγματα, συρρικνώνει την προσωπικότητα του ανθρώπου, τον καθιστά ένα ανθρωπάκι που ντρέπεται και φοβάται να σταθεί ενώπιος ενώπιω και να παραδεχτεί την ανημποριά του και ότι φοβάται. Ανήμποροι και φοβισμένοι άνθρωποι δημιουργούν ασταθείς οικογένειες, προβληματικές κοινωνίες, εξαρτημένα έθνη. Όλα ένα παιχνίδι

εξουσίας είναι, μόνο που εδώ μιλάμε για ανθρώπινες ψυχές κι όχι για καρικατούρες ανθρώπων της μεγάλης οθόνης.

5. Πόσο ποσοστό Άννας Γαλανού υπάρχει μέσα στους ήρωες του κάθε βιβλίου σας;

Μεγάλο και ειδικά στο συγκεκριμένο βιβλίο, πολύ μεγάλο. Για πρώτη φορά, άφησα τελείως ελεύθερο τον εαυτό μου να εκφραστεί μέσα από τους ήρωες μου. Μίλησα για την μεγάλη μου αγάπη τα αστέρια, για τα ταξίδια που πολλές φορές σχεδιάζουμε πάνω στους χάρτες, και μένουν εκεί, χάρτινα και ανεκπλήρωτα, για το αίσθημα της μοναξιάς, για τους χαμένους ποιητές του 21^{ου} αιώνα, για την ματαιοδοξία της ύλης και για την χαμένη αθωότητα πολλών απλών και καθημερινών στιγμών. Το αλεύρωμα π.χ. που γίνεται ανάμεσα σε μάνα και κόρη την ώρα που ετοιμάζουν ένα γλυκό, είναι μια εικόνα καθαρά προσωπική μου. Θα βρείτε πολύ Άννα, στο βιβλίο μου αυτό.

6. Πόσο μπορεί το παρελθόν που κουβαλά κάποιος, είτε ως προσωπική ιστορία είτε στο DNA του, να επηρεάσει την μετέπειτα ζωή του;

Για μένα πάρα πολύ. Το παρελθόν είναι δικό μας κομμάτι, που εμείς το ζήσαμε κι εμείς θα το κουβαλάμε πάντα μαζί μας. Είναι αδύνατον, θα έλεγα παράλογο να μας αφήνει ανεπηρέαστους. Κάθε απόφαση μας είναι άμεσα συνδεδεμένη μαζί του, δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Όποιος κάνει το λάθος να το αγνοήσει ή να το παρακάμψει, στην αμέσως επόμενη στροφή θα το βρει μπροστά του.

7. Όταν σας αποχαιρετούν οι ήρωές σας, πώς αισθάνεστε;

Σχεδόν πάντα μοναξιά. Σκέφτομαι πολύ το κάθε μου βιβλίο, μετά που θα το ολοκληρώσω. Σκέφτομαι τους ήρωες, τις μορφές που τους έχω δώσει, τα λόγια που έχω γράψει για τους, τα συναισθήματα που τους γέμισα. Είναι σαν να τους βλέπω, να τους έχω δίπλα μου. Το πρώτο διάστημα, δεν περνάω καθόλου καλά, μου λείπουν αφάνταστα.

8. Τελικά, όταν φεύγουν τα σύννεφα, τι βλέπουμε, τι μένει;

Ο ουρανός που μας αξίζει να χαρούμε, ο ήλιος, τα αστέρια, το φεγγάρι, ο γαλαξίας, ένα ολόκληρο σύμπαν αποκλειστικά δικό μας. Μένει η γεύση του μελιού στο στόμα, που είναι τόσο γλυκό, όσο πρέπει. Μένει η μυρωδιά της άνοιξης, το χαμόγελο της Κυριακάτικης λιακάδας, το караβάκι που φεύγει για το επόμενο νησί και τα χρυσαφένια φύλλα που στρώνουν χαλί όλα μας τα επόμενα φθινόπωρα.

Μένει το καθαρό...